

Prav
2.3.
07

DIVADLO LOUTEK UVEDLO NA SCÉNU TAJEMNÉHO AUTORA

Šak Ostravak může být každý, no ni?

Radmila Hrdinová

Na samém konci své spisovatelské kariéry se tajemný Ostravak Ostravski dostal konečně na prkna, která znamenají svět. Inscenaci s názvem Z deníku Ostravaka s podtitulem bloguje.cz – na scéně včil tu! uvedlo ostravské Divadlo loutek a ve středu ji s velkým ohlasem zahrálo pro publikum 11. ročníku festivalu Ostravar.

Z Ostravakových textů vybírali režisér Radovan Lipus a dramaturg Marek Pivovar. Z bohatého zdroje každodenních příběhů blogujícího „pajtaša“ sestavili něco jako „Ostravakův rok“ od Silvestra do Silvestra, který představí Ostravakovu „familiju“, „partiju na šichtě“, Jarunu, Milenu, Danu „aji jine fajne robki“ a také (nebo spíš především) Ostravu jako město netušených možností, zvláště co se „pařby“ týče.

Během devadesáti minut se můžete i vy stát aspoň na chvíli Ostravakem a navštívit s ním putyky na Stodolni, rodinný oběd, užít si zhruba desítku jeho příhod, mezi nimiž nechybí skalní hity, jako je příhoda o tom, jak mama dokaličila mikrovlňku, anebo o uragánu slev v „tem šokinparku“. Na představení jsou diváci uváděni po patnácti za doprovodu haviřů, ale místo do bani vyfárají na jeviště, kde je ze záznamu vítá jiný ostravský bard jménem Petr Bezruč a kde jim jedenáct herců předvede kolektivním způsobem Ostravakovy příběhy ve svižném tempu, prokládané písničkami.

S púvabem se zmočňují především největší kvality Ostravakových textů, totiž jazyka, vyšperkovaného množstvím neodolatelných přirovná-

Roli Ostravaka a jeho rodiny přebírají herci se střídavým úspěchem.

ní, každou „hlášku“ provází exploze smíchu. Kdo ale očekával, že se látky zmocní ostravské Divadlo loutek svými, tj. loutkářskými prostředky, byl trochu zklamán. Pravda, objeví se tu figurka Ostravaka vyrobená z rozsypaných kostiček počítačové klávesnice, plechovek od piva i ostravských klobás, ale nijak zvlášť se s ní nepracuje. Přítom tajemná anonymita autora by jistě byla pro loutkáře lákavou výzvou. Deník Ostravaka se ale hraje v zásadě činoherním způsobem, přičemž roli autora i jeho rodiny přebírají herci se střídavým úspěchem. Výborný je „tata“ Ivana Fellerera, „mama“ Ireny Křehlíkové, Laďa Lukáše Červenky, neodolatelný je smrtelně vážný školící bezpečák Antonín Šimela, u diváků

buduje opět houslistka Edita Bandyová, ale i všichni ostatní, protože tato inscenace je především o souhře a předávání energie a lásky k Ostravě a Ostravakum.

Lipus s Pivovarem mají za sebou už zkušenost s „encyklopedickým heslem Ostrava“, které hravým způsobem pojednali v inscenaci Průběžná O(s)trava krve. Myslím, že ta byla divadelně vynalézavější, ale to neznamená, že Ostravak nemá šanci stát se diváckým hitem. A to jak u těch, kteří si jeho příhody opakují potichu s herci, tak i pro ty, kteří se s nimi potkají poprvé.

„Šak Ostravak může být přeci každý, no ni?“ Není to ale tak docela pravda. Neumělé pokusy i velice dobrých a známých herců vtělit se

do Ostravaka na televizní obrazovce tuto větu usvědčují z omylu. Ale s duchem Ostravakova pábitelského vyprávění se každý potkat může. Zvláště pak v „ostravském divadle pajtašku na šňurkach.“ kde na ně diváci „čučí se zalíbením jak zahradař na mrveho krtka“.

**Ostravak Ostravski – Radovan Lipus – Marek Pivovar:
Z deníku Ostravaka**

Režie Radovan Lipus, výprava Marek Pražák, kostýmy Ěva Kotková, hudba Nikos Engonidis, dramaturgie Hermína Motýlová. Česká premiéra 23. 2. 2007 v Divadle loutek Ostrava, psáno z reprízy 28. 2. 2007